

# Roma statornicește vedenia - Numărul cinci

## *Dezvăluirea controverselor profetice recurente în Adventism: Înțelegerea jefuitorilor poporului tău*

Jeff Pippenger

2024-08-09

În ultimul articol am identificat șase linii profetice de controversă care au avut loc în istoria Adventismului, din perioada milerită până în prezent. Susțin că prima și ultima controversă cu privire la „jefuitorii poporului tău” din versetul paisprezece al capitolului unsprezece din Daniel sunt identice din punct de vedere profetic. Mileriții au înțeles că „jefuitorii” erau Roma, iar protestanții au susținut că „jefuitorii” erau un rege sirian numit Antioh Epifanes.

Și în acele vremuri mulți se vor ridica împotriva împăratului de la miazăzi; de asemenea, tâlhari din poporul tău se vor înălța ca să împlinească vedenia; dar vor cădea. Daniel 11:14.

Începând cu versetul zece și continuând până la versetul cincisprezece este reprezentat un război între regatele Egiptului și Siriei. Egiptul este regele de la miazăzi în pasaj, iar regele sirian este reprezentat ca regele de la miazănoapte. Versetul zece indică ceea ce istoricii numesc începutul celui de-al Patrulea Război Sirian, în 219 î.Hr., iar versetele unsprezece și doisprezece reprezintă bătălia de la Raphia, în 217 î.Hr., și urmările ei. Apoi, versetele treisprezece până la cincisprezece indică bătălia de la Panium, în 200 î.Hr. În versetele zece până la cincisprezece regele sirian este Antioh cel Mare, conducătorul Imperiului Seleucid.

Versetul zece redă istoria momentului în care Antioh cel Mare începe un război pentru a recâștiga teritoriul care fusese luat cu ani înainte de la regatul seleucid. În verset, el recucerește teritoriul pierdut în 219 î.Hr., dar își întrerupe temporar agresiunile și caută să-și regrupeze forțele militare. Își recăpătase controlul asupra teritoriului pierdut și ajunsese până la granița Egiptului, împărăția de la miazăzi, cârmuită de dinastia Ptolemeilor. Între 219 î.Hr. și 217 î.Hr., atât împăratul de la miazăzi, cât și împăratul de la miazănoapte au făcut planuri pentru apropiata bătălie de la Rafia.

Bătălia de la Rafia a avut loc în anul 217 î.Hr., iar împărăția de la miazăzi a Egiptului, condusă de Ptolemeu, a învins pe regele sirian Antioh cel Mare, numit în pasajul profetic împăratul de la miazănoapte. Apoi, în versetele treisprezece până la cincisprezece, la șaptesprezece ani distanță, în anul 200 î.Hr., Antioh cel Mare, care între timp încheiase o alianță cu Filip al Macedoniei, a purtat împotriva Egiptului bătălia de la Panium. Împărăția de la miazăzi a Egiptului avea atunci un rege-copil de cinci sau șase ani, iar Antioh cel Mare și Filip nu au putut să nu profite de regele-copil al Egiptului, iar Antioh cel Mare a biruit în bătălia de la Panium. Cele trei versete care prezintă bătălia de la Panium cuprind versetul paisprezece, în care este introdusă în narațiunea profetică o putere nouă.

Jefuitorii poporului tău constituie o putere diferită de regele egiptean de la miazăzi, de regele seleucid de la miazănoapte sau de Filip, stăpânitorul macedonean. Milleriții au recunoscut că Roma reprezintă „jefuitorii poporului tău”. Unul dintre cuvintele-rădăcină ebraice care este tradus ca

„jefuitori” înseamnă „sfărâmător”. Roma păgână este reprezentată în profeție ca puterea care avea să sfărâme în bucăți.

După aceasta am văzut, în vedeniile de noapte, și iată: o a patra fiară, înfricoșătoare și groaznică, nespun de puternică; avea dinți mari de fier; devora și sfărâma, iar rămășița o călca în picioare cu picioarele ei; era deosebită de toate fiarele care fuseseră înaintea ei; și avea zece coarne. Daniel 7:7.

Când Uriah Smith comentează asupra jefuitorilor, el citează un istoric care subliniază că jefuitorii îi reprezintă pe încălcători.

Este acum introdusă o nouă putere — «jefuitorii poporului tău»; literal, spune episcopul Newton, «cei ce sfărâma poporul tău». Departe, pe malurile Tiburului, o împărăție se hrănea cu proiecte ambițioase și planuri întunecate. Mică și slabă la început, ea a crescut cu o rapiditate uimitoare în putere și vigoare, întinzându-se cu prudență când aici, când colo, pentru a-și încerca vitejia și a pune la probă vigoarea brațului său războinic, până când, conștientă de puterea ei, și-a ridicat cu îndrăzneală capul între neamurile pământului și a apucat cu mână neînvingătoare cârma treburilor lor. De acum înainte, numele Romei stă pe pagina istoriei, sortit, pentru veacuri îndelungate, să cârmuiască treburile lumii și să exercite o influență puternică între neamuri până la sfârșitul timpului.

„Roma a vorbit; iar Siria și Macedonia au văzut curând o schimbare venind peste aspectul visului lor. Romanii au intervenit în favoarea tânărului împărat al Egiptului, hotărâți ca el să fie ocrotit de ruina pregătită de Antioh și Filip. Aceasta era în anul 200 î.Hr. și a fost una dintre primele intervenții importante ale romanilor în treburile Siriei și ale Egiptului.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 257.

Profeția pe care o prezintă versetele s-a împlinit în aproximativ douăzeci de ani, din 219 î.Hr. până în 200 î.Hr., dar profeții vorbesc mai mult despre zilele de pe urmă decât despre zilele în care au trăit.

„Fiecare dintre profeții din vechime a vorbit mai puțin pentru timpul lor decât pentru al nostru, astfel încât profețirea lor este în vigoare pentru noi. «Și toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.» 1 Corinteni 10:11. «Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru noi slujeau aceste lucruri, care acum v-au fost vestite prin cei ce v-au propovăduit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer; lucruri în care chiar îngerii doresc să privească.» 1 Petru 1:12....”

„Biblia și-a adunat comorile și le-a strâns laolaltă pentru această ultimă generație. Toate marile evenimente și solemnele acte ale istoriei Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserică în aceste zile din urmă.” Mesaje alese, cartea 3, 338, 339.

Deși Daniel nu a trăit în perioada de douăzeci de ani pe care o avem în vedere, inspirația, prin scrierile sorei White, ne înștiințează că o mare parte din istoria consemnată în capitolul unsprezece din Daniel urmează să fie repetată în împlinirea finală a capitolului unsprezece din Daniel.

Nu avem timp de pierdut. Vremuri tulburi sunt înaintea noastră. Lumea este frământată de duhul războiului. Curând se vor desfășura scenele de strâmtorare despre care vorbesc profețiile. Profeția din capitolul al unsprezecelea al cărții lui Daniel aproape că a ajuns la împlinirea ei deplină. O mare parte din istoria care s-a petrecut în împlinirea acestei profeții se va repeta. Manuscript Releases, numărul 13, 394.

Versetele zece până la cincisprezece din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel reprezintă istoria zilelor de pe urmă care conduce la iminenta lege duminicală, căci versetul șaisprezece identifică momentul când Roma, pentru prima dată, a cucerit "țara slăvită".

Dar cel ce vine împotriva lui va face după voia sa și nimeni nu va sta înaintea lui; și el va sta în țara cea slăvită, care va fi mistuită de mâna lui. Daniel 11:16.

Daniel folosește expresia „țara glorioasă” de două ori în scrierile sale. Prima se află în versetul șaisprezece, când Roma păgână literală a cucerit țara glorioasă literală a lui Iuda.

„Deși Egiptul nu a putut sta înaintea lui Antioh, împăratul de la miazănoapte, Antioh nu a putut sta înaintea romanilor, care au venit acum împotriva lui. Nicio împărăție nu mai era în stare să se împotrivescă acestei puteri în ascensiune. Siria a fost cucerită și adăugată Imperiului Roman, când Pompei, în anul 65 î.Hr., l-a lipsit pe Antioh Asiaticul de posesiunile sale și a redus Siria la rangul de provincie romană.

„Aceeși putere trebuia, de asemenea, să stea în Țara Sfântă și să o mistuie. Roma a ajuns să fie legată de poporul lui Dumnezeu, iudeii, prin alianță, în anul 162 î.Hr., dată de la care ocupă un loc proeminent în calendarul profetic. Totuși, ea nu a dobândit jurisdicție asupra Iudeii prin cucerire efectivă decât în anul 63 î.Hr.; și atunci în modul următor.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 259.

Celălalt verset în care Daniel întrebuițează „țara cea minunată” este versetul patruzeci și unu.

Va intra și în țara cea minunată, iar multe țări vor cădea; însă aceștia vor scăpa din mâna lui: Edom, Moab și căpetenia copiilor lui Amon. Daniel 11:41.

Versetul patruzeci și unu urmează, desigur, versetului patruzeci, iar versetul patruzeci începe cu cuvintele „și la vremea sfârșitului”. În The Great Controversy, Sora White identifică anul 1798 drept „vremea sfârșitului”; așadar, versetul patruzeci și unu indică istoria care urmează după vremea sfârșitului din 1798.

Dar la vremea sfârșitului, spune profetul: „Mulți vor cutreiera încoace și încolo, iar cunoștința va spori.” Daniel 12:4. . . . „Din 1798, cartea lui Daniel a fost desigilată, cunoașterea profețiilor a sporit, iar mulți au proclamat solia solemnă a judecății apropiate.” The Great Controversy, 356.

„Țara slăvită” din versetul patruzeci și unu nu este Iuda cel antic, în sens literal, ci Iuda cel modern, în sens spiritual. Statele Unite reprezintă Iuda modern, spiritual, iar versetul patruzeci și unu identifică legea duminicală iminentă în Statele Unite.

Însă nu ceea ce este duhovnicesc a fost întâi, ci ceea ce este firesc; apoi, ceea ce este duhovnicesc. 1 Corinteni 15:46.

Acea lege duminicală este prefigurată de versetul șaisprezece, căci „mare parte din istoria care a avut loc” în împlinirea capitolului unsprezece din Daniel urmează să se repete. În zilele din urmă, versetele zece până la cincisprezece reprezintă istoria care precede și conduce la legea duminicală.

Regele de la miazănoapte din acele cinci versete, precum și regele de la miazăzi, care au avut în istorie împlinirea prin regele seleucid Antioh cel Mare și prin regii egipteni ai regatului ptolemaic, prefigurează puteri care se află în centrul istoriei ce conduce către legea duminicală care urmează să vină în curând. Aceste versete identifică istoria mișcării celor o sută patruzeci și patru de mii, căci versetul zece identifică prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989, iar versetul șaisprezece identifică legea duminicală care urmează să vină în curând.

Hristos accentuează aceste versete aliniind versetul zece cu versetul patruzeci și versetul șaisprezece cu versetul patruzeci și unu. Referirea directă la țara cea slăvită în sens literal, care tipizează țara cea slăvită în chip spiritual din versetul patruzeci și unu, constituie sfârșitul celor șase versete, iar versetul zece este începutul.

Așa cum Hristos S-a îngrijit ca versetul șaisprezece să aibă o legătură directă cu versetul patruzeci și unu, tot astfel versetul zece are o legătură directă cu versetul patruzeci. Expresia din versetul zece „se revarsă și trece prin” este aceeași expresie ebraică ce este tradusă drept „se revarsă și trece peste” în versetul patruzeci. Expresia se mai întâlnește într-un singur alt loc în Scriptură, dar este tradusă puțin altfel decât în versetul zece și în versetul patruzeci. Totuși, este aceeași expresie ebraică.

Și el va trece prin Iuda; va da peste maluri și va trece mai departe, va ajunge până la gât; și întinderea aripilor lui va umple lățimea țării tale, o, Emanuel. Isaia 8:8.

„Se revarsă și trece peste” din Isaia este același lucru cu „se revarsă și trece prin” din versetul zece și cu „se revarsă și trece peste” din versetul patruzeci. Mai mult decât atât, fiecare dintre cele trei versete descrie un atac al regelui de la miazănoapte asupra regelui de la miazăzi. În Isaia, regele de la miazănoapte al Asiriei, Sanherib, ataca Iuda, regatul de sud al Israelului. În versetul zece, Antioh cel Mare, regele de la miazănoapte al Imperiului Seleucid, ataca regatul de la miazăzi, Egiptul. În versetul patruzeci, regele de la miazănoapte, puterea papală, care primise o rană de moarte la începutul versetului patruzeci, ataca puterea ateistă de la miazăzi, Uniunea Sovietică. Fiecare verset reprezintă aceeași structură profetică a unui conflict între regele de la miazănoapte și regele de la miazăzi, iar în fiecare verset regele de la miazănoapte „se revarsă și trece peste.”

Mărturia lui Isaia și versetul zece indică amândouă că, atunci când regele de la nord atacă, el se oprește înainte de a intra în capitala regatului de la sud. Sanherib a dus războiul până la zidurile Ierusalimului și nu mai departe. În 219 î.Hr., Antioh cel Mare a ajuns la hotarul Egiptului și s-a oprit. Apoi a pierdut bătălia de la Rafia, care a avut loc doi ani mai târziu, în 217 î.Hr. Sanherib a ajuns la zidurile Ierusalimului și a pierdut lupta, întrucât Dumnezeu a intervenit.

De aceea, așa zice Domnul cu privire la împăratul Asiriei: Nu va intra în cetatea aceasta, nici nu va trage acolo o săgeată, nici nu se va înfățișa înaintea ei cu scut, nici nu va ridica împotriva ei un val de asediu. Pe calea pe care a venit, pe aceea se va întoarce, și nu va intra în cetatea aceasta, zice Domnul. Căci Eu voi apăra cetatea aceasta, ca s-o izbăvesc, de dragul Meu și de dragul robului Meu David. Și s-a întâmplat că, în noaptea aceea, îngerul Domnului a ieșit și a lovit în tabăra asirienilor o sută optzeci și cinci de mii; și, sculându-se ei dis-de-dimineată, iată, toți erau trupuri moarte. Atunci Sanherib, împăratul Asiriei, a plecat, s-a dus și s-a întors, și a locuit la Ninive. Și s-a întâmplat că, pe când se închina în casa lui Nisroch, dumnezeul său, Adramelec și Șarețer, fiii lui, l-au lovit cu sabia; iar ei au fugit în țara Armeniei. Și în locul lui a domnit Esarhadon, fiul său. 2 Regi 19:32-37.

În 1989, împăratul de la miazănoapte a spulberat Uniunea Sovietică, dar nu a cucerit capitala Uniunii Sovietice. Rusia a rămas în picioare. Următoarea bătălie, tipificată în versetele unsprezece și doisprezece, a fost bătălia de la Rafia, care a fost de asemenea tipificată prin nimicirea oștirii lui Sanherib și prin moartea lui ulterioară, ceea ce semnifică o biruință a împăratului de la miazăzi, care a fost Iuda în mărturia lui Sanherib, iar Rafia în mărturia lui Antioh cel Mare.

Versetul zece oferă o legătură directă cu versetul patruzeci, iar versetul șaisprezece oferă o legătură directă cu versetul patruzeci și unu. Versetele zece până la șaisprezece reprezintă istoria din 1989 până la legea duminicală. Versetul reprezintă o istorie ascunsă din versetul patruzeci, care începe cu prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989 și continuă până la legea duminicală. Versetul zece leagă, de asemenea, în mod direct, „cele șapte vremuri” din Leviticul douăzeci și șase de istoria ascunsă, dar acea linie a adevărului se află în afara a ceea ce prezentăm aici.

În istoria millerită a avut loc prima dintre cele șase controverse majore din cadrul adventismului privind identificarea corectă a Romei, iar disputa privea pe cine îi reprezentau jefuitorii din versetul paisprezece. Protestanții susțineau că aceștia îl reprezentau pe Antioh Epifanes, iar milleriții i-au identificat cu Roma. În ultima controversă a adventismului privind identificarea corectă a Romei, dezbateră se poartă, de asemenea, asupra jefuitorilor din versetul paisprezece. O clasă, reprezentată de milleriți, susține înțelegerea fundamentală a milleriților, care a fost confirmată de Spiritul Profetiei.

Am văzut că planșa din 1843 a fost călăuzită de mâna Domnului și că nu trebuia alterată; că numerele erau așa cum a voit El; că mâna Sa era deasupra și a ascuns o greșală în unele dintre numere, astfel încât nimeni nu o putea vedea, până când mâna Sa a fost îndepărtată. Scrieri timpurii, 74.

Acea diagramă sacră identifică controversa prin mențiunea anului 164 î.Hr.

164 Moartea lui Antioh Epifanes, care, firește, nu s-a ridicat împotriva Prințului Prinților, întrucât murise de 164 de ani înainte ca Prințul Prinților să Se nască.

Mențiunea acelei controverse consemnată pe planșa sacră constituie singurul adevăr înfățișat pe planșa sacră care nu se întemeiază pe un pasaj profetic din Cuvântul lui Dumnezeu. Procedând astfel, ea identifică un reper, nu al istoriei biblice, ci al istoriei advente, și „nu ar trebui alterată”, căci controversa identifică modul în care este stabilită viziunea profetică. A respinge acel adevăr

fundamental înseamnă, simultan, a respinge autoritatea confirmării din partea Spiritului Profetic a planșei sacre.

Însăși ultima înșelăciune a lui Satana va fi de a face zadarnică mărturia Duhului lui Dumnezeu. „Unde nu este vedenie, poporul piere” (Proverbe 29:18). Satana va lucra cu ingeniozitate, în felurite moduri și prin diferite instrumente, pentru a zdruncina încrederea poporului de rămășiță al lui Dumnezeu în adevărata mărturie. El va introduce vedenii contrafăcute spre a înșela și va amesteca falsul cu adevărul, dezgustând astfel oamenii într-atât încât vor socoti tot ce poartă numele de vedenii drept o specie de fanatism; dar sufletele cinstate, punând în contrast falsul cu adevărul, vor putea să facă deosebirea între ele. Mesaje alese, cartea 2, 78.

Ultima controversă a "tâlhărilor poporului tău" este aceeași cu cea dintâi, iar fără înțelegerea simbolului care statornicește vedenia, "poporul piere". Ei "pier" pentru că "fac zadarnică mărturia Duhului lui Dumnezeu".

Cealaltă clasă susține că Statele Unite sunt reprezentate drept tâlharii din versetul paisprezece. Acea clasă nu poate sau nu este dispusă să vadă că Antioh cel Mare în versetele zece până la cincisprezece reprezintă Statele Unite. Așa cum protestanții din istoria millerită au susținut că tâlharii erau Antioh, clasa care nu este dispusă să vadă îi identifică pe tâlhari drept puterea (Statele Unite) care este tipificată de Antioh.

Atacul lui Sanherib împotriva lui Iuda, care a ajuns până la capitală, Ierusalim, și care a eșuat, a fost condus de generalul lui Sanherib, Rabsache.

Acum dar, te rog, dă zălog stăpânului meu, împăratului Asiriei, și îți voi da două mii de cai, dacă vei putea din partea ta să pui călăreți pe ei. Cum vei putea atunci să ții piept unei singure căpetenii dintre cei mai mici slujitori ai stăpânului meu și să-ți pui încrederea în Egipt pentru care de război și pentru călăreți? M-am suit eu oare acum fără Domnul împotriva acestui loc, ca să-l nimicesc? Domnul mi-a zis: Suie-te împotriva acestei țări și nimicește-o. Atunci Eliakim, fiul lui Hilchia, și Șebna, și Ioah i-au zis lui Rabsache: Te rugăm, vorbește cu slujitorii tăi în limba siriană, căci o înțelegem; și nu vorbi cu noi în limba iudaică, în auzul poporului care este pe zid. Dar Rabsache le-a zis: M-a trimis oare stăpânul meu la stăpânul tău și la tine ca să spun aceste cuvinte? Nu m-a trimis, oare, la bărbații care stau pe zid, ca să-și mănânce balega lor și să-și bea urina lor împreună cu voi? Apoi Rabsache a stat și a strigat cu glas tare în limba iudaică și a vorbit, zicând: Ascultați cuvântul marelui împărat, împăratul Asiriei. 2 Împărați 18:23-28.

Rabsache nu prezenta cuvintele sale, ci cuvintele lui Sanherib, regele Asiriei. În Daniel unsprezece, versetul patruzeci, împăratul de la miazănoapte este puterea papală care, la timpul sfârșitului, în 1798, a primit o rană de moarte din partea Franței ateiste, împăratul de la miazăzi. În verset, împăratul de la miazănoapte, în cele din urmă, ripostează și copleșește împărăția de la miazăzi (URSS) în 1989. Când împăratul de la miazănoapte a împlinit acea lucrare, a adus cu el „care, călăreți și multe corăbii”. „Carele și călăreții” reprezintă puterea militară, iar „corăbiile” reprezintă puterea economică. Acele simboluri identifică Statele Unite drept armata prin interpuși a Romei papale în biruința din 1989, așa cum este tipificat de Rabsache. Antioh cel Mare, în versetele zece

până la cincisprezece, reprezintă Statele Unite și, întrucât William Miller a identificat corect că termenul „de asemenea” din versetul paisprezece introduce o nouă putere care intră în narațiunea profetică, „jefuitorii” trebuie să reprezinte o putere distinctă de regii ptolemeici ai miazăzii, de Antioh, regele de la miazănoapte, sau de Filip al Macedoniei.

Împăratul de la miazăzi, în acest verset, fără nicio îndoială, înseamnă împăratul Egiptului; dar ce înseamnă „jefuitorii poporului tău” rămâne încă o îndoială, poate, pentru unii. Că nu poate însemna pe Antioh sau vreun împărat al Siriei este limpede; căci îngerul vorbise despre acel neam în mai multe versete anterioare, iar acum spune: „de asemenea, și jefuitorii poporului tău” etc., ceea ce, în chip vădit, implică un alt neam. Voi admite că, poate, Antioh i-a jefuit pe iudei; dar cum ar putea aceasta „întări vedenia”, de vreme ce Antioh nu este pomenit nicăieri în vedenie că ar fi săvârșit o astfel de faptă; căci el aparținea a ceea ce, în vedenie, este numit împărăția grecească. Iarși, „a întări vedenia” trebuie să însemne a o face sigură, deplină sau a o împlini. William Miller, *Lucrările lui Miller, Prelegerea 6*, 89.

«Antiochus» a fost un nume ales de mulți dintre regii Imperiului seleucid sirian. Întemeietorul acelui imperiu a fost Seleucid Nicator, iar lista completă a regilor seleucizi numără între douăzeci și șase și treizeci de regi. Mulți dintre acei regi au ales numele «Antiochus», întocmai cum mulți papi își aleg nume de tron atunci când sunt aleși papă. Toți papii sunt «antihrist», ceea ce înseamnă «împotriva lui Hristos». Cuvântul «anti» înseamnă «împotriva». Ca antihristi, au luat numele strămoșului lor spiritual, care este Satana. Atât Satana, cât și papii sunt identificați, prin inspirație, drept antihristul.

"Hotărârea Antihristului de a duce la îndeplinire răzvrătirea pe care a început-o în cer va continua să lucreze în fiii neascultării." *Mărturii*, volumul 9, 230.

Un papă este un reprezentant al Satanei și, astfel, amândoi sunt împotriva lui Hristos și, prin urmare, sunt "antihristul". La preluarea demnității papale, își alege un nume și devine reprezentantul pământesc al Satanei.

Pentru a-și asigura câștiguri și onoruri lumești, biserica a fost îndemnată să caute favoarea și sprijinul marilor oameni ai pământului; și, lepădându-L astfel pe Hristos, a fost determinată să se supună reprezentantului Satanei — episcopului Romei. *Marea Controversă*, 50.

După faptele lor îi veți cunoaște, iar papii continuă aceeași lucrare ca a Satanei.

Prin Papa Romei, aceeași lucrare a fost dusă mai departe aici, pe pământ, ca aceea care se desfășura în curțile cerului înainte de izgonirea prințului întunericului. Satan a căutat să corecteze legea lui Dumnezeu în cer și să aducă un amendament propriu. El și-a înălțat propria judecată deasupra celei a Creatorului său și și-a așezat voia deasupra voii lui Iehova și, în felul acesta, practic a declarat că Dumnezeu este falibil. Papa urmează același drum și, revendicând pentru sine infailibilitatea, caută să ajusteze legea lui Dumnezeu pentru a corespunde propriilor sale idei, socotindu-se în stare să corecteze greșelile pe care crede că le vede în statutele și poruncile Domnului cerului și al pământului. El spune, în fapt, lumii: Vă voi da legi mai bune decât cele ale lui Iehova. Ce insultă la adresa Dumnezeului cerului! *Semnele Timpurilor*, 19 noiembrie 1894.

Deși Seleucus Nicator a întemeiat Imperiul Seleucid, mulți dintre regii care i-au succedat au ales numele „Antiochus”, în onoarea nu a lui Seleucus, ci a tatălui său. Tatăl lui Seleucus, Antiochus, a fost un nobil și un general în slujba regelui Filip al II-lea al Macedoniei, tatăl lui Alexandru cel Mare. Acest statut nobil și această carieră militară au stat la baza rolului proeminent al lui Seleucus însuși și a ascensiunii sale ulterioare la putere după moartea lui Alexandru cel Mare.

Regatul lui Seleuc a fost întemeiat când a preluat controlul asupra a trei dintre cele patru părți ale regatului lui Alexandru. Roma cucerește, de asemenea, trei puteri geografice, pentru a prelua controlul și a deveni împăratul de la mieznoapte. Când Seleuc a asigurat controlul asupra răsăritului, apusului și mieznoaptei, el a devenit, în narațiunea istorică, împăratul de la mieznoapte, iar capitala sa era orașul Babilon. Mulți dintre regii care au urmat au ales numele „Antioh” când au urcat pe tronul de la mieznoapte, pentru a-și onora strămoșul politic. Paralela este ușor de văzut, dacă alegi s-o vezi. Dacă nu, nu.

Numele „Antioh” (Ἀντίοχος în greacă) provine din elementele grecești „anti” (însemnând „împotriva” sau „opus”) și „ocheo” (însemnând „a ține strâns” sau „a menține”). Regii din nord au ales acest nume pentru a-și menține moștenirea politică pe linia tatălui lor, așa cum și anticristul (papii) își aleg nume atunci când încep să domnească. Așa cum papii sunt reprezentanții tatălui lor, diavolul, tot astfel Antiohii din Imperiul Sirian sunt tipuri ale reprezentanților tatălui lor. În această aplicare, Antioh reprezintă un loțiitor al tatălui lor. Loțiitorul puterii papale în 1989 a fost Statele Unite, iar mărturia seculară atestă relația dintre anticristul, Papa Ioan Paul al II-lea, și Ronald Reagan în lucrarea lor de a răsturna fosta Uniune Sovietică.

În versetele zece până la șaisprezece, primul și ultimul verset conțin trimiteri directe la versetele patruzeci și patruzeci și unu. Versetul zece reprezintă în mod direct versetul patruzeci. Versetul șaisprezece reprezintă în mod direct versetul patruzeci și unu. Aceste versete reprezintă partea din profeția lui Daniel care se referă la zilele de pe urmă.

Cartea care a fost pecetluită nu a fost Cartea Apocalipsei, ci cea parte a profeției lui Daniel care se referea la zilele din urmă. Scriptura spune: «Iar tu, Daniele, închide cuvintele și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului; mulți vor alerga încoace și încolo, iar cunoștința va spori» (Daniel 12:4). Când cartea a fost deschisă, s-a proclamat: «Nu va mai fi vreme». (Vezi Apocalipsa 10:6.) Cartea lui Daniel este acum despecetluită, iar descoperirea făcută de Hristos lui Ioan trebuie să ajungă la toți locuitorii pământului. Prin sporirea cunoștinței, un popor urmează să fie pregătit să stea în picioare în zilele din urmă. . . .

În solia primului înger, oamenii sunt chemați să I se închine lui Dumnezeu, Creatorul nostru, care a făcut lumea și tot ce se află în ea. Ei au adus omagiu unei instituții a papalității, anulând legea lui Iehova, dar cunoașterea cu privire la acest subiect va spori. Selected Messages, cartea 2, 105, 106.

La vremea sfârșitului, în 1989, ultimele șase versete ale capitolului unsprezece din Daniel reprezintă „partea profeției lui Daniel care se referea la zilele din urmă”. Această parte a fost recunoscută atunci când a fost desigilată, iar acea desigilare a produs o creștere a cunoașterii cu privire la „instituția Papalității, făcând fără efect legea lui Iehova”. Alfa și Omega ilustrează

întotdeauna sfârșitul prin început, iar procesul de testare care a început în 1989 a fost conceput să producă două clase de închinători.

Și el a zis: Du-te pe calea ta, Daniele; căci cuvintele sunt ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți; dar cei nelegiuiiți vor săvârși nelegiuirea; și niciunul dintre cei nelegiuiiți nu va înțelege; iar cei înțelepți vor înțelege. Daniel 12:9, 10.

Ne aflăm acum în perioada finală a aceluși proces de încercare, căci controversa tâlharilor de la începutul Adventismului se repetă acum. A-i identifica pe tâlhari cu Statele Unite înseamnă a-l identifica pe Antioh cu tâlharii. Este controversa identică cu cea dintre mileriiți și protestanți.

La sfârșitul procesului de încercare, la fel ca la începutul acestuia, care a început în 1989, Leul din semniția lui Iuda desigilează "acea porțiune din profeția lui Daniel care se referea la zilele din urmă". În 1989, acea porțiune a fost reprezentată de ultimele șase versete din Daniel unsprezece, iar la încheiere ea este istoria ascunsă a versetului patruzeci, tipificată de versetele zece până la șaisprezece.

Vom continua analiza noastră a celor șase linii de controverse din cadrul istoriei adventismului în articolele următoare. Prima dintre aceste șase controverse o ilustrează pe ultima dintre ele. Vom folosi prima și ultima controversă pentru a le suprapune peste celelalte patru controverse, pe măsură ce expunem elementele implicate în eforturile vrăjmașului neprihănit de a împiedica poporul lui Dumnezeu să împartă drept "vedenia", care este stabilită prin simbolul Romei.

Dacă nu înțelegem importanța clipelor care se scurg cu repeziciune în veșnicie și nu ne pregătim să stăm în picioare în marea zi a lui Dumnezeu, vom fi ispravnici necredincioși. Străjerul trebuie să știe ceasul nopții. Totul este acum învăluit de o solemnitate pe care toți cei ce cred adevărul pentru vremea aceasta ar trebui să o înțeleagă. Ei ar trebui să acționeze în vederea zilei lui Dumnezeu. Judecățile lui Dumnezeu sunt pe punctul de a se abate asupra lumii și trebuie să ne pregătim pentru acea mare zi.

„Timpul nostru este prețios. Avem doar puține, foarte puține zile din timpul de probă în care să ne pregătim pentru viața viitoare, nemuritoare. Nu avem timp de irosit în demersuri la întâmplare. Ar trebui să ne temem să rămânem la suprafața Cuvântului lui Dumnezeu.”  
Mărturii, volumul 6, 407.